

2009-10-04,

HODOČAŠĆE HRVATA AUSTRIJE U BLEIBURG, 03.10.2009.

HODOČAŠĆE HRVATA AUSTRIJE U BLEIBURG, 03.10.2009. **SVETA MISA U 12 SATI**

p. Zlatko Špehar

Vjerni hrvatski narode!

Vjeran je hrvatski narod svome Bogu od časa prvog krštenog Hrvata. Opran krsnom vodom od svojih kumira i bogova, krenuo je čist od grijeha putem Krista rassetoga. Riječju svetog evanđelja hranjen punio se duhom evanđeoske ljubavi koja mu je sve više otkrivala lice Oca po Sinu u Duhu Svetom. Zajedništvo božanske ljubavi osvjetlilo mu je put i raspršivalo mrak neznanja iz kojeg ga je krsna voda povela prema svijetloj spoznaji vječnoga života. Ostati vjeran kroz svih četrnaest stoljeća usprkos razmeđu povijesti i vihora zla koja su se svako toliko sručila na njega, vjernik Hrvat ne odustaje od uporne ljubavi u težnji za istinom koju je jedinom u svakom djeliću svoga posvećenog života prepoznavao u Kristu rassetome. Muka i smrt nisu mu bili nepoznati. Svakodnevno se s njima susretao oči u oči u nepravdama koje su se na njemu lomile i priljubljuvale uz zemlju – njegovu od Boga mu darovanu zemlju,

koju Hrvat molitvom na usnama zalijeva suzama i tako ju čini plodnom za još hrabriju nadu i snagu za još veću navezanost na Onoga koji ga može spasiti od vječne smrti: suobličio se svaki puta u svojoj mucu, i osobnoj i narodnoj, s Kristom, ne odbijajući kalež gorki iz kojega su ga prisiljavali piti mnogobrojni samozvani moćnici ne bi li iskapljujući njihovo zlo do dna isušili korijene ovom hrvatskom Bogom bogatom narodu.

Čovjek odan zlu i nasilju ne razumije kako se njegov otrov zla nije smrću iskalio nad njegovom žrtvom. Zaboravio je kako suzama krvavim natapan kalež njihova zla prestaje biti otrovan: u sukobu dobra i zla nikada zlo nije odnijelo pobjedu. Vjernik Hrvat je to prepoznao u Kristovu križu na kojemu se odvijala borba između vječnosti i zemljane smrti. Prividnost nestanka živoga Isusa iza kamenih vrata groba dala je kratki dah veselju nasilnom čovjeku: Bog Otac uskrišava Sina Isusa po nedjeljivoj i jedinstvenoj ljubavi između sebe i Sina koja se očitovala u životodarnoj snazi Duha Svetoga.

U tome Duhu, kojega je Hrvat primio na krštenju po Crkvi katoličkoj, svjedočio stoljećima vjernim ispovijedanjem Trojednoga Boga, kojemu je dopustio da ga prožima u punini slobodne odluke za dobro i opraštanje; u tom Duhu se ispunja Mudročću božjom i svjesno vjeruje da su „duše pravednika u ruci Božjoj i da ih se ne

dotiče muka nikakva“. Stoga se s ponosom spominje i pamti sve one koji su za Boga, čovjeka i dom – tim tropletom u kojemu se u jedno stapaju Bogoljublje-čovjekoljublje i domoljublje, dali svoje živote. Vjerni Hrvat je vjeran Bogu i svome rodu. On ljubi svoj dom, svoju domovinu i štiti je svojim životom kojega zna darivati i u krvi. Svetost mučenika se upravo čita u ovoj trostrukoj ljubavi prema Bogu, čovjeku i domovini. Zato ih se mi danas ovdje, na ovom mjestu svetom za sav hrvatski narod, za svakog iskrenog čovjeka istine i pravde, spominjemo i njihovu žrtvu sjedinjujemo s onom Kristovom na ovom oltaru. Kristovu nekrvnu žrtvu na oltaru nazivamo Euharistijom, a to znači zovemo ju prinosom ljubavi Bogu pa Sinu za spas svijeta. Mučenička krv, na ovom bleiburškom polju pobijenih hrvatskih razoružanih vojnika, djece, žena, starica i staraca danas će se opet vinuti s ljubavlju Bogu Ocu u znak naše neodjeljive i snažne vjere, kojom i mi danas potvrđujemo neotuđivost Hrvata vjernika od Boga i Njegova Zakona ljubavi.

Dok se „očima bezbožnim čini da oni umiru i njihov odlazak s ovoga svijeta kao nesreća“, mi vjerujemo da su oni u miru. Sjekli su nas u povijesti i mučki ubijali po bleiburškim, slovenskim, hrvatskim, i istočnjačkim sve do onih makedonskih putova, šuma i polja. Iskaljivali su tada svoj sotonski bijes nad svezanim ljudima. Tragove vlastitog zločina zauvijek su htjeli zatrti kočevskim rovovima, jazovkama, hudim i tolikim znanim i neznanim jamama, grobnicama po kanalima i šumama. U svome zlikovačkom pohodu tobožnjeg osloboditeljskog čina, ubijali su nevinoga. U svakom nevinom čovjeku ubijan je Krist. Da „Krist jednom uskrišen više ne umire“, nisu mogli u mržnji na sve što je hrvatsko i katoličko, državotvorno i domoljubno svojim pomućenim umom dokučiti. Zato i danas, nakon strahota proživljenih u nedavnoj srpskoj agresiji na Hrvatski narod i Hrvatsku državu, ti isti ne mogu sakriti svoje zločine već se i nadalje nastavljaju hvaliti sa svojim zlodjelima iskaljenim nad golorukim i izmučenim čovjekom Hrvatom, kojemu je sudbinu sramnim potpisom između jedne i druge zdravice engleski oficir odredio. I danas se ne libe u Hrvatskoj zvati narodnim herojima!? Štoviše, potpomognuti samim vrhom vlasti odaju počast zločincima i slave ustanak – pokolj nad hodočasnicima i njihovim župnikom. I dok se nijedna zemlja u Europi ne hvali zločinima počinjenim pod imenom antifašizma, u Hrvatskoj se uporno, potpomognuto prodanim medijima, na sva usta hvali taj mračni dio povijesti za sav hrvatski narod. Kada im se iz naroda nitko nije suprotstavio, okrenuli su svoju neutaživu mržnju na Crkvu, po kojoj hrvatski narod već 14. stoljeća odolijeva naletima zloga i čuva svoju vjernost Nebu neraskinutim krsnim savezom.

Zato na ovome mjestu smatram potrebnim ponoviti riječi kardinala Bozanića koje je izgovorio 13. Svibnja 2007. godine na ovom, za sve Hrvate diljem svijeta, svetom mjestu:

8. Na ovome mjestu, kao biskup Crkve u hrvatskom narodu, ne smijem šutjeti. Štoviše, valja mi postavljati pitanja koja si postavlja svaki čestit čovjek

prosvijetljen istinom: Kako to da šezdeset godina nakon stravičnoga zločina, bez obzira na to sto još uvijek postoji dovoljan broj svjedoka i prikupljenih svjedočanstava, te bez obzira na to što je iz mnoštva činjenica vidljivo o čemu se radilo, nitko nije odgovarao? Kako to da su još uvijek nepoznata imena nalogodavaca i izvršitelja tih djela? Kako to da se još uvijek ne može, barem na načelnoj ako već ne i na konkretnoj razini, čuti jasna osuda svega što vapi zbog gaženja božanskih i ljudskih prava, a učinjeno je protiv hrvatskoga naroda? Zar mislimo da je moguće graditi zdravo hrvatsko i bilo koje društvo sa sviješću da se naraštaje naše djece i mladih hranilo i danas hrani neistinama? Kako to da nije napravljen popis žrtava i da nisu obilježena mjesta masovnih grobnica u kojima do danas neidentificirane leže kosti poznatih i nepoznatih ljudi?

Grozna je pomisao da su tolike godine zajedno s nama živjeli i žive ubojice; da su protkali sve pore svakodnevice te možda ni njihovi najbliži ne znaju istinu o njima i da su se prikazivali u najljepšem svjetlu boraca za slobodu. Molimo za njih, da im Bog dadne snagu obraćenja, priznanja i prihvaćanja slobode u istini. Ali kao vjernici, kao državljani suverene i nezavisne Hrvatske s pravom očekujemo da državne institucije učine ono što su zakonom dužne učiniti: da istraže ove zločine i obznane krivce za njih. Očekujemo da će se mjerodavne institucije države Hrvatske jasnije očitovati o komunističkome režimu i nedjelima koja je planirao i sustavno provodio te na temelju istine promicati one vrijednosti koje nisu sukladne s komunističkim krivotvorinama, kako u povijesnome tako i u svjetonazornome smislu. Očekujemo da će hrvatske vlasti i u vidu deklarirane proeuropske orijentacije poduzeti sve da se kod nas provede rezolucija Skupštine Europskog parlamenta broj: 1481, od 25. siječnja 2006., o međunarodnoj osudi zločina totalitarnih komunističkih režima.

Crkva, ako to ne čine državne institucije, ne smije previdjeti istinu i zatvoriti se u šutnju. Crkva po božanskoj Istini nema pravo na šutnju kada se radi o nasilju i zločinu nad čovječtvom, već ga osuđuje kao djelo pakla kojemu su se pomućenih pameti toliki dali u službu četrdesetih godina prošlog stoljeća, a danas nastavljaju to svoje druženje s paklom opravdavati osvetom nad „neprijateljem“ smatrajući pod neprijateljem kako onda tako i danas cijeli hrvatski narod.

Zato je hodočašćenjem bleiburškim mučenicima, upravo na ovome mjestu, časno podići živi spomen nevinim žrtvama kao i svima onima koji su se zauzeli da se prokaže stravična širina počinjenog zločina nad njima i da se na vidljiv način označi ovo mjesto muke. Na prvom mjestu spominjem Počasni bleiburški vod. S njime su pod cijenu vlastitog života ovo mjesto pohodili i na njemu molili hrvatski svećenici od kojih želimo spomenuti jedno ime: vlč. Vilim Cecelja.

Crkva katolička nije Crkva Kristova ako ne crpi svoju snagu iz Križa Kristova.

To je svojim životom svjedočio vlč. Vilim uz desetke hrvatskih svećenika koji su po cijelom svijetu okupljali hrvatsko raspršeno stado protjerano iz svojih domova. Jer kada bi se Crkva odrekla Križa Kristova u zamjenu za dobra ovoga svijeta ili radi političke moći, odrekla bi se sama svoga temelja Krista – Stijene na kojoj je sagrađena. Hrvatski narod se odredio u povijesti po Crkvi za Krista. Zato ga se ne može odreći niti u duši a niti se može odreći i izvanjskih znakova svoje vjere: Križa Kristova. Svaki puta kada je Križ Kristov postao nekim liberalnim slobodoumnim i bezbožničkim ideologijama kamenom spoticanja, kada su ga uklanjali, razbijali, palili ili rušili topovima i gađali puškama, Njegova snaga se izlivala u vjernički kamen stanac na kojemu su se sve takve ideologije razbile i otišle u sramotni poraz zaboravom.

Križ je svojina vjernika predanih Bogu po Duhu Svetom u kojemu se vjernička sloboda pretvara u putove mira i oslobađanja od želje za osvetom i uzvraćanjem u mržnji. Stoga onima koji su za svoga suputnika uzeli zloga nikako ne odgovara sitno gorušičino zrno vjere hrvatskog čovjeka, pa se boje u svoj svojoj tzv. demokratskoj misli i napretku i jednoga čovjeka Hrvata i njegove pjesme koja riječju izriče a melodijom ljubi dar života kojim Hrvat posvećuje svoju Domovinu i izriče spomen na svoje mučenike.

Muka je to koja nam se i danas nameće, kojom se Hrvatima vjernima Bogu po katoličkoj Crkvi utjeruje strah, otima osnovno za život, grabi zemlja i ruje more. I takvima poruku izriče pjesma: „Mislili su, da nas neće više biti“, ali se vukovarski bijeli križ izdiže sve više i svemu čovječanstvu poruku šalje: Ni krbavska, ni bleiburška polja, ni porušeni Vukovar, ni partizanska kola starčadi ne može uništiti čvrstu katoličku vjeru u Hrvata, niti snažnu volju Hrvata za svojom državom, oteti mu ljubljenu zemlju, oduzeti mu more, uništiti strahom u njemu vjeru u sadašnjicu, utrnuti u njemu nadu uskrsle budućnosti. Zato pozivamo i potičemo i danas sve vas hodočasnike Hrvate Austrije, sav hrvatski narod riječima sv. Pavla: „*Opašite bedra istinom, obucite oklop pravednosti i potpašite noge svoje spremnošću za evanđelje mira*“ (Ef 6, 14-15), pa nam nikakvo zlo ovoga svijeta neće oteti ono što smo po svetom krstu u baštinu primili, i krvlju tolikih života natopili i obranili.

Tome svjedočimo i mi danas u sjeni ovoga križa, pred kojim našim istinoljubljem i nenasilnim mirom vjeru u Trojednoga Boga ispovijedamo, opraštajući svima koji su nam zlo nanijeli ili to još uvijek bezočnom upornošću čine. Samo tako Hrvat može zadržati trajni spomen na sve žrtve koje su dale svoje živote „Za krst časni i slobodu zlatnu! Amen.

p. Zlatko Špehar

